

παντάναξ, Θεέ μου, πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω!»

Τέκνον: Ἄσµ.

Ἵγιέ μου, ὕγιέ μου, ὕγιέ καὶ βλαστοουργέ μου
(βαυκάλ.)

βλάστωμα τό, Passow Carm. popular. 221. βλά-
στωμαν Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστῶνω.

Βλαστός **A 1**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσµ.

Ξερόχλωρ' ἦταν τὸ ραβδί, χλωροὺς βλαστοὺς πετάει
κι ἀπάνω 'ς τὰ βλαστώματα περδίκια κελαδοῦσαν

Passow ἐνθ' ἄν.

βλαστῶνω Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) Πόντ. (Κερασ.)
βλαστῶνω Νάξ. (Ἄνω Ποταμ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. βλαστῶ.

Ἀπολύω βλαστούς, βλαστάνω ἐνθ' ἄν.: Ἐβλαστῶσανε
ἐρέτος καὶ δὲν ἐπιάσανε, δὲν ἐβγάλανε ἀπὸ οἱ ἐλαιὲς Ἄνω
Ποταμ. Συνών. βλαστιάζω, βλαστιίζω **1**, ξεβλα-
σταρῶνω.

βλάτσα - βλούτσα ἐπίρρ. Πόντ. βλούτσου - βλού-
τσου Πόντ.

Λέξις πεποιημένη.

Χρησιμεύει πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ψόφου τῶν πατημάτων
ὅταν βαδίζει τις ἐπὶ τοῦ πηλοῦ: Πορπατεῖ βλάτσα - βλούτσα.
Συνών. βλάκα - βλούκα, πλάτσα - πλούτσα. Πβ.
βλίτος - βλίτος.

βλάττα ἡ, πολλαχ. βλάτ-τα Ἰκαρ. Κάρπ. Κάσ. Κῶς
Νίσυρ. Ρόδ. Τηλ. Χίος κ.ά. βλάτθα Κάλυμν. βλάθ-θα
Εὐβ. (Κουρ.) βλάτσα Κάρπ. βλάτσα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ Λατίν. *blatta* = σίλφη, τίλφη, πορφύρα. Πβ.
καὶ μεταγν. οὐσ. βλάττα. Περὶ τῆς λ. πβ. Κορ. Ἀτ. 4,54
κ.ά.

1) Τὸ ἔντομον σίλφη Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ.) Καλαβρ.
(Μπόβ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Συνών. βλαττιούδα, βλατ-
τιούδι, βλαττιούσα. **2)** Ἐξανθηματικόν τι νόσημα Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μεγίστ. — Λεξ. Λάουνδ. **3)** Ἡ νόσος εὐλογία
Ρόδ. Συνών. βλογιά. **β)** Συνεκδ. ἡ οὐλή τοῦ προσ-
βληθέντος ὑπὸ εὐλογίας Σύμ. **4)** Βαρύ τι καὶ θανατη-
φόρον νόσημα πολλαχ.: Νὰ σὲ φάῃ ἡ βλάττα! ἡ κακὴ βλάτ-
τα! (ἀρά) πολλαχ. **β)** Μετωνυμ. καὶ χλευαστικῶς ἐπὶ γυ-
ναικὸς Ρόδ.: Μωρὴ βλάτ-τα! **5)** Ἀσθένεια τῶν φυτῶν
ἐκδηλουμένη ἐν εἵδει ψώρας ἐπὶ τῶν φύλλων Ρόδ.: Βλάτ-
-τες βλάτ-τες εἶν' τὰ φύλλ-λα του. **6)** Φυσαλλίς Χίος (Καρ-
δάμ. Μεστ. κ.ά.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Εὐρυταν.)

βλαττένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλαττένιους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαττίν καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος.
Μεταξωτός, ἐπὶ ὑφάσματος.

βλαττεύω ἀμάρτ. βλαττεύγου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλάττα.

Δάκνω, ἐπὶ τοῦ ἐντόμου βλάττα **1**, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Αὐλω-
νάρ.): Νὰ μαζέψῃς τὰ πουλλάτσα, γιὰ θά -ν- τὰ βλαττέφουνε
οἱ βλάττες.

βλαττίν τό, Χίος βλαττί Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.)
Ἰμβρ. Καπ. (Σινασσ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)
Σαμοθρ. Σκῦρ. Χίος βλατ-τι Ρόδ. Χίος βλαντί Θράκ.
(Γέν.) Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπ. (Αἶγ. Βούρβουρ.
Κορινθ. Καλάβρυτ. Μάν. Τρίκ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ. κ.ά.)
βλάντι Κάρπ. βλεντί Πελοπ. (Λακων.) γλαντί Σύμ.
βλακί Λέσβ. (Ἐρεσ.) βγαντί Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. βλαττίν, ὁ ἐκ τοῦ ἐπίσης μεσν. βλαττίον.
Πβ. Προδρομ. 3,88 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «καὶ σαραν-
τάπηχον βλαττίν καὶ δυὸ κυθροκαντήλας». Καὶ ὁ τύπ.
βλαντίν μεσν. Πβ. Ἰμπερ. καὶ Μαργαρ. στ. 510 (ἐκδ.
SLambros σ. 268) «ἦτον μὲ κόκκινον βλαντίν, ραμμένον
μὲ γατάνιν». Ἡ τροπὴ τοῦ βλ εἰς γλ ἐν τῷ τύπ. γλαντί
καθὼς καὶ εἰς τὸ γλέπω παρὰ τὸ βλέπω κττ.

1) Τὸ στίγμα τοῦ ἄνθους τοῦ κρόκου Σύμ. **2)** Τὰ
φύα τοῦ ἐχίνου (διὰ τὸ χροῶμα αὐτῶν) Σύμ. **3)** Δερματι-
κὴ πάθησις τῶν νηπίων καὶ ἐφήβων καθ' ἣν εἰς τὸ σῶμα
τοῦ ἀσθενοῦς ἀναφαίνονται μικρὰ ἐρυθρὰ ἐξανθήματα
Σκῦρ. Χίος. **4)** Ἡ νόσος ἱλαρὰ Χίος. **5)** Ἡ νόσος
ἐρυσίπελας ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῶν ἐπιθέτων γλυκὴ ἢ κόκ-
κινο Θήρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Συνών. ἰδ ἐν λ. ἀνεμοπύρι **1**,
ἔτι δὲ βλαττός. **6)** Ἐρυθρὰ κηλὶς τοῦ δέρματος τοῦ
προσώπου Πελοπ. (Κορινθ. Τρίκ.): Θὰ ἦταν ὁμορφη πο-
λύ, ἀλλὰ τὴ χαλάει τὸ βλαντί Κορινθ. Μὲ τὸ βλαντί ποῦ ἔχει
ποιὸς τὴν παίρνει! αὐτόθ. **7)** Κατ' ἐπέκτ. διακριτικὸν
σημεῖον τοῦ προσώπου, ἰδίᾳ ἐπὶ ζώων Πελοπ. (Καλά-
βρυτ.): Γνωρίζεται ἀπὸ τὸ βλαντί. Συνών. σημάδι. **8)**
Ἡ ἐλαία τοῦ προσώπου Πελοπ. (Αἶγ.) **9)** Πορφυροῦν
ὑφασμα ἢ ἔνδυμα Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Petri Ros-
sini, Glossarium Annaeum ἐν ΑΚομν. (ἐκδ. Βόννης) 2,391
-5 καὶ Caroli Ducangii, In Alexiadem Notae αὐτόθ.
σ. 488-9. **10)** Πολυτελὲς ἐκ καθαυτῆς μετάξης ὑφασμα
Θράκ. (Σαρεκκλ. Αἰν. κ.ά.) Ἰμβρ. Καπ. (Σινασσ.) Κάρπ.
Λέσβ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 327 Δη-
μητρ.: Παροιμ. φρ. Ἡ βλαντί βλαντί ἢ βραχάμι ἄς λείπη
(βραχάμι = ὑφασμα κατωτέρας ἀπὸ τὸ βλαντί ποιότητος)
Μάν. Παροιμ. Τὸ βλεντί κι ἂν ξεπέση, πάλι βλεντί τὸ λένε (ὅτι
ὁ εὐγενὴς καὶ πένης καταστάς δὲν ἀποβάλλει τὴν ἀξίαν του)
Λακων. Τὸ βλαττί πάντα βλαττί εἶναι (ἐπὶ τῶν καλῆς γενεᾶς
καὶ ἀνατροφῆς τέκνων τῶν διατηρούντων τὴν εὐγένειαν καὶ
ἐν περιπτώσει δυστυχίας) Αἰν. Ἀπὶ βλαττί παννὶ τὸ ἀπὶ τοῦ
σκαρλάτ' 'ς τοῦ ροῦχου (ἐπὶ μεταβολῆς τοῦ βίου ἐπὶ τὰ χεῖρω.
Πβ. ἀρχ. «ἀφ' ἵππου ἐπ' ὄνους») Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ.
Κεδρην. (ἐκδ. Βόννης) 1,688 «στολὰς σωληνωτὰς ἀπὸ βλατ-
τίου ὀξέος καὶ χλαμύδας παραπλησίᾳς τοῦ βασιλικοῦ».

11) Πολυτελὲς ἔνδυμα Θράκ. (Γέν.) Στερελλ. (Μεσο-
λόγγ.): Τὸ 'βαλε πέτρα γιὰ προσκέφαλο καὶ τὸ νυφιᾶτικό της
βλαντί γιὰ πάπλωμα Μεσολόγγ. ἢ Ἄσµ.

Ράφταινα ἤμ'να κ' ἔρραφτα | ροῦχα γενιτσάρικα
καὶ βλαντιὰ σπιτιάνικα

Γέν. **β)** Μεταφ. πολύτιμον πρᾶγμα Πελοπ. (Βούρβουρ.):
Ντὲ μωρὴ, δὲ σόφαγα τὸ βλαντί! (ἦτοι δὲν σοῦ ἔκαμα καμ-
μίαν σοβαρὰν ζημίαν). **12)** Τέκνον, θωπευτικῶς Παξ.
Ρόδ.: Τὸ βλατ-τίν ὦρα νὰ 'ρτῇ! (λέγει ἡ μήτηρ ἀδημονοῦ-
σα διότι τὸ παιδίον της ἀργεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ) Ρόδ. Μοῦ
'δωκε κ' ἐμένα ὁ Θεὸς ἕνα βλαντί! Παξ. **β)** Τὸ νεογνὸν
τοῦ γλάρου Θράκ. (Μάδυτ.) **13)** Ἐπιθετικ., πολύτιμος,
τιμαλφὴς Σαμοθρ.: Ἄσµ.

Ποῦ πάς, ἀγκόλφι μ', νὰ κρυφτῇς, ποῦ πάς, σταυρέ μ', νὰ γιώσης;
κι δαχτυλίδι μου βλαττί, ποῦ πάς νὰ θιμιλιώσης;
(ἐκ μοιρολ.)

βλαττίρι τό, ἀμάρτ. βλαντίρι Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλατί, παρ' ὁ καὶ βλαντί.

Ἐνδυμα μεταξωτόν: Ἄσµ.

Κ' ἡ Μαρουδιὰ διαρμύζεται καὶ ἄλλει τὰ καλὰ της,
ὁλόχρυσα μεταξωτὰ κι ὠραιόπλουμα βλαντίρια.

βλατ-τοκομ-μένος ἐπίθ. Κάρπαθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλάτ-τα καὶ τοῦ κομ-μένος μετοχ.
τοῦ ρ. κόβω.

